

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Haralda Stiffela a sudcov JUDr. Milana Lipovského, JUDr. Štefana Michalíka, JUDr. Daniela Hudáka a JUDr. Martina Piovartsyho, v trestnej veci proti obvinenému **Ing. L. M., CSc., a spol.**, vedenej na Krajskom súde v Prešove, pod sp. zn. 2 T 2/2003, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom dňa 29. novembra 2011 v Bratislave, dovolanie, ktoré podali obvinení **Ing. L. M., CSc., a Ing. Ľ. L.**, zastúpení obhajcom JUDr. Z. K., advokátom v Košiciach, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2010, sp. zn. 2 To 13/2009, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvinených Ing. L. M., CSc., a Ing. Ľ. L. **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 20. októbra 2009, sp. zn. 2 T 2/2003, boli obvinení Ing. L. M., CSc., a Ing. Ľ. L. uznaní za vinných z trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania v spolupáchatelstve podľa § 9 ods. 2, § 256d ods. 1 písm. b), ods. 3 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 01. januára 2006 (ďalej len „Tr. zák.“), na tom skutkovom základe, že

obžalovaný Ing. L. M., CSc., v postavení spoločníka obchodnej spoločnosti N., s.r.o., P., od 30. júna 1998 člena Predstavenstva N., a.s., K. a súčasne konateľ a technického námestníka obchodnej spoločnosti N., spol. s.r.o. P. a obžalovaný Ing. Ľ. L. v postavení spoločníka obchodnej spoločnosti N., s.r.o., P., od 30. júna 1998 člena Predstavenstva N., a.s. K. a súčasne konateľ a námestníka pre inžiniering obchodnej spoločnosti N., spol. s.r.o. P., konali tak, že

obžalovaní Ing. Ľ. L. a Ing. L. M., CSc., po tom, čo ako konatelia obchodnej spoločnosti N., spol. s.r.o., P. dňa 20. augusta 1998 podpísali s Č., a.s., pobočka P., 2 zmluvy o vstupe banky do záväzkov na klienta č. X. a č. X. a na účty spoločnosti N., spol. s.r.o., P. č. X. bolo dňa 19. augusta 1998 prevedených 5.970.000.-Sk a č. X. bolo dňa 6. októbra 1998 prevedených 1.612.000.-FRF v súvislosti s akciou W., Poľská republika v tendry so spoločnosťou S. z F., prostredníctvom francúzskej banky C. L., po vzájomnej dohode dňa 18. mája 1999 žiadosťami o prevod finančných prostriedkov adresovaných uvedenej banke, previedli tieto finančné prostriedky na novovytvorené účty obchodnej spoločnosti N., a.s., K., č. účtov X. a X. v tom istom peňažnom ústave, aj napriek tomu, že vedeli o ustanovení predbežného správcu konkurznej podstaty v súvislosti s návrhom na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti N., spol. s.r.o., P. uznesením Krajského súdu Košice č. 1 K 87/99 z 5. mája 1999 a z toho vyplývajúceho zákazu disponovania s majetkom tvoriacim konkurznú podstatu, čím spôsobili, že uvedené finančné prostriedky nemohli byť zahrnuté do konkurznej podstaty spoločnosti N., spol. s.r.o., P. ku škode tejto spoločnosti vo výške 17.236.268.-Sk, (po prepočte konverzným kurzom 512.139,28 EUR).

Za tento trestný čin uložil Krajský súd v Prešove obvineným Ing. L. M., CSc., a Ing. Ľ. L. podľa § 256d ods. 3 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov každému samostatne.

Podľa § 58 ods. 1, písm. a), § 59 ods. 1 Tr. zák. im bol výkon týchto trestov podmienene odložený na skúšobnú dobu 3 rokov.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove nadobudol právoplatnosť 28. septembra 2010, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 2 To 13/2009, podľa § 256 Trestného poriadku č. 141/1961 Zb. účinného do 01. januára 2006 (ďalej len „Tr. por.“) odvolania obvinených Ing. L. M., CSc., Ing. Ľ. L. a krajského prokurátora v Prešove zamietol.

Krajský súd v Prešove predložil dňa 21. septembra 2011 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podali obvinení Ing. L. M., CSc., a Ing. Ľ. L. na uvedenom Krajskom súde v Prešove dňa 31. marca 2011, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2010, sp. zn. 2 To 13/2009, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Domáhali sa ním, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako dovolací súd, vyslovil, že týmto

uznesením a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol zákon porušený v ich neprospech. V tejto súvislosti obvinení prostredníctvom obhajcu argumentovali nasledovne :

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku vidíme predovšetkým v tom, že ani prvostupňový, ani druhostupňový súd, vôbec neprihliadol k očividným nesprávnym interpretáciám skutkových zistení, ktoré majú zásadný význam pre rozhodnutie vo veci samej. Predovšetkým finančné prostriedky, ktoré boli predmetom obžaloby, nikdy neboli vlastníctvom N., nakoľko slúžili ako garancia pre projekt W. Toto je zásadná nesprávnosť, ktorú súdy vôbec nebrali do úvahy, hoci tento fakt bol nielen našimi výpoveďami, ale aj listinnými dôkazmi a výpoveďami nezávislých svedkov úplne preukázaný. JUDr. R.-H., ako správkyňa konkurznej podstaty, potvrdila, že obvinení pri jej osobnej návšteve dňa 17. júna 1999 v sídle spoločnosti, kedy jej boli predložené súpisy aktív a pasív a medzi nimi bola aj pohľadávka finančných garancií. Na hlavnom pojednávaní dňa 30. apríla 2008 svedkyňa opätovne túto skutočnosť potvrdila, a to, že obvinení jej majetok N., s.r.o., P. nezatajovali a od počiatku v súpise majetku tejto spoločnosti mala podchytenú aj túto pohľadávku. Mimo toho, táto pohľadávka, ktorá bola v skutočnosti garanciou pre projekt W. bola mimo našu dispozíciu a je absolútne irelevantné, či sme nejakú „žiadost' o prevod“ podpísali, nakoľko rozhodnutím Č. a.s. P. došlo k prevodu finančných prostriedkov na vnútrobankový účet. Nakoniec sám prvostupňový súd na strane 7 odsek 4 konštatuje, že „išlo o finančné garancie, s týmito nakladať obžalovaní ani nemohli...“ a k prevodu došlo bez pričinenia obžalovaných, ba proti ich neskoršej vôli, avšak v súlade s čl. VIII. bod 3 zmlúv č 306/02/10/98/JJ a 306/03/10/98/JJ, obe z 20. augusta 1998 s neskoršími dodatkami z 29. apríla 1999.

Napriek tomu že prvostupňový súd túto skutočnosť uviedol vo svojom rozsudku, odsúdil nás, dávame do pozornosti, že v predchádzajúcich troch prípadoch, keď sme boli spod obžaloby krajského prokurátora oslobodení, táto informácia mala rozhodujúci význam. Nakoľko prvostupňový súd s prihliadnutím na názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nás odsúdil, čím poprel svoju nezávislosť formuláciou (strana 7), čím zrejme chcel deklarovat' nezhodu v právnom názore s nadriadeným súdom. Lenže táto skutočnosť je zásadnou a na jej existencii súdy nesprávne a nezákonne rozhodli. Vyvodzujeme z toho, že aj keď senát najvyššieho súdu vo svojom rozhodnutí na strane 8 odsek 3 uvádza, že „krajský súd preto pochybil, pokiaľ skutok po právnej stránke kvalifikoval podľa citovaného zákonného ustanovenia, stavu veci zodpovedala právna kvalifikácia skutku podľa § 9 ods. 2, § 256d ods. 1 písm. c), ods. 3 Tr. zák., podľa ktorého sa tohto konania

dopustí ten, ktorý nevydá vec patriacu do konkurznej podstaty a spôsobí takýmto činom značnú škodu“.

Táto argumentácia odvolacieho súdu nemá vôbec oporu v dôkazoch. Poukázali sme už vyššie na to, čo uvádzal aj prvostupňový súd na strane 7 ods. 4 rozsudku a je to v konečnom dôsledku preukázané aj zmluvami, ktoré boli uzavreté ešte pred vyhlásením konkurzu na spoločnosť (v spise sa nachádzajúce záložné zmluvy zo dňa 29. apríla 1999 k pohľadávkam č. 306/02/61/98/JJ a 306/03/61/98/JJ, ktorú na strane jednej uzavreli Ing F. a Ing. J. za banku a za N. a.s. Košice, Ing. M. a Ing. M., CSc., to v plnom rozsahu potvrdzujú). Bolo preukázané aj to, že k uzavretiu týchto zmlúv a prevodu finančných prostriedkov došlo na základe požiadavky štatutárnych zástupcov N., ktorú podali JUDr. K. a Ing. M..

Z toho vyvodzujeme a preukázateľne aj tvrdíme, že postupy predchádzali dátumu vyhlásenia konkurzu a bolo len a výlučne na banke, kedy prevody uskutoční, pričom zmluvami bola banka viazaná a nezávisle od našej vôle mala a musela finančné prostriedky previesť. Zdôrazňujeme, že správkyňa konkurznej podstaty spoločnosti N. bola ustanovená súdom s dátumom 10. mája 1999.

Za týchto okolností akýkoľvek prevodný príkaz, či tzv. žiadosť o prevod, datovaný dňom 18. mája 1999 bol absolútne nadbytočný a v konečnom dôsledku aj zásadným spôsobom spochybnený svedeckými výpoveďami Ing. H., svedka O. a samozrejme aj nami, ktorí sme zhodne potvrdili, že koncom roku 1999 sme boli na pozvanie riaditeľky banky v jej sídle a pre zrejme administratívne pochybenia banky sme konvalidovali niektoré listiny, vrátane aj antidatovanej žiadosti o prevod zo dňa 18. mája 1999.

Napriek tomu, že sme otázku garancií vysvetlili a preukázali opak toho, čo tvrdí odvolací súd vo svojom uznesení, pri tomto dokumente banky nazvanom „žiadosť o prevod zo dňa 18. mája 1999“, je potrebné ozrejmiť niektoré skutočnosti, na ktoré pri rozhodovaní nebral na zreteľ. Jediným záväzným a zaužívaným slovným výrazom na listinách pre prevod vo všetkých bankách bol aj v roku 1999 „prevodný príkaz“ a nie žiadosť o prevod. Správny výraz - prevodný príkaz používali pracovníci banky aj vo svojich výpoveďach ako svedkovia (konkrétne Ing. F.). V zmysle vtedy platného zákona o bankách č. 21/1992 Zb. a Všeobecných obchodných podmienok vydaných NBS dňa 07. decembra 1993 mala banka zabezpečiť prevod zmienovaných finančných prostriedkov na účet N. a.s. do jedného dňa po podpísaní zmluvy. Banka tak neurobila. Podľa nášho názoru si

banka bola vedomá porušenia svojich povinností, a preto sa snažila svoju chybu „zhojiť“ spornou „žiadostou o prevod“. Tvrdíme, že sporná „žiadosť o prevod“ bola podpísaná 20. decembra 1999.

Spornosť tohto dokladu osvedčuje aj to, že Všeobecné obchodné podmienky vydané NBS zároveň stanovujú obligatórne náležitosti písomného príkazu na zúčtovanie. Podpísané musia byť oprávnenými osobami podľa podpisových vzorov a verifikáciu vykonáva pracovník banky svojim podpisom. Na tejto „žiadosti o prevod“ však podpis pracovníka banky chýba. Nepochybne to mal byť podpis Ing. J., ale ten ho nepodpísal a nemohol ho podpísať ani v reálnom čase, tzn. 20. decembra 1999, nakoľko už čerpal dovolenku z dôvodu odchodu z banky. Táto „žiadosť o prevod“ bola napísaná na klasickom písacom stroji, hoci banka už v tom čase využívala zásadne počítačom vyhotovované listiny. Je zrejmé, že tento doklad sa objavil až následne vo vyšetrovacom spise a jeho pôvod je obklopený mimoriadne záhadnými skutočnosťami. Pri jeho pozornom preskúmaní je zistiteľné, že listina vykazuje rozdiely v type písma - pokiaľ ide o text a potom samotný dátum. Nepochybne bude potrebné zabezpečiť originál tejto žiadosti a tento podrobiť expertíze. Podľa nášho názoru ide o vyrobený falzifikát majúci za cieľ dosiahnuť napriek úplne spornému vznesenému obvineniu výsledok taký, aký sa v konečnom dôsledku odsúdením dosiahol. Viacerí pracovníci banky potvrdili, že vôbec nebola potrebná „žiadosť o prevod“ a na zmenu garancie bolo postačujúce znenie zmlúv o zmene garancií, ktoré boli podpísané ešte 29. apríla 1999.

Doposiaľ jednoznačne a preukázateľne nebolo dokázané, že Ing. M., bol o ustanovení správkyne do 19. mája 1999 vyrozumený. Existujú len domnienky, a to osobitne zdôrazňoval aj krajský súd v doterajších oslobodzujúcich rozsudkoch.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. V tejto súvislosti obvinení upozorňujú na priebeh hlavných pojednávaní a na konanie pred odvolacím súdom, a to čo sa týka odmietnutia návrhov na vykonanie dokazovania. Týkalo sa to sporného dokumentu - žiadosti o prevod. Prvostupňový ani odvolací súd sa s návrhmi nezaoberal a vo svojom uznesení ich ani nespomenul, čo považujeme za osvedčenie, že naše návrhy boli ignorované. Navrhovali sme, aby si prvostupňový súd zabezpečil:

a) knihu návštev v Č. a.s. P., z dňa 18. mája 1999, nakoľko každá návšteva sa zapisovala a podľa nej sa dá zistiť, či sme v banke boli,

- b) záznam z kamerového systému v Č. a.s. P.,
- c) zabezpečiť originál „žiadosti o prevod“,
- d) vypočítať vyšetrovateľa JUDr. K., ktorý vo veci OÚV P. konal so zameraním na to, za akých okolností, kedy a od koho nadobudol tzv. „žiadosť o prevod“.

Z týchto dôvodov obvinení v dovolaní navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. konštatoval uvedené porušenie zákona v ich neprospech a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. septembra 2010, sp. zn. 2 To 13/2009 a rozsudok Krajského súdu v Prešove z 20. októbra 2009, sp. zn. 2 T 2/2003. Ďalej navrhli, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 391 ods. 1 Tr. por. vrátil vec s právnym názorom na ďalšie konanie.

V zmysle § 376 Tr. por. sa krajský prokurátor v Prešove, prostredníctvom svojho námestníka, dňa 23. augusta 2011 k obsahu uvedeného dovolania vyjadril nasledovne:

Za právnú inperfektnosť dovolania považujem fakt, že skutočnosti uvádzané v dovolaní sú v zásade namietaním správnosti a úplnosti zisteného skutku, aj keď sa možno domnievať, že dovolateľ vychádza z právneho názoru, že v konkrétnom prípade neboli naplnené pojmové znaky skutkovej podstaty prejednávaneho ani iného trestného činu uvedeného v osobitnej časti aplikovaného Tr. zák.

Citovaný rozsudok Krajského súdu Prešov a s ním súvisiace uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky považujem za zákonné.

Mám za to, že v priebehu trestného konania bolo vykonané dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, bol zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a takto vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obvinení naplnili pojmové znaky skutkovej podstaty trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 256d ods. 1 písm. b), ods. 3 Tr. zák., formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.

Predpokladom vyvodenia trestnej zodpovednosti pre predmetný trestný čin je to, aby páchatel, ktorý marí konkurzné konanie tým, že koná spôsobom, ktorý znemožní, aby sa vec patriaca do konkurznej podstaty zapísala a odhadla a spôsobí takým činom škodu veľkého rozsahu.

Ak páchatel' prevedením peňažných prostriedkov z účtu firmy, na ktorú bol vyhlásený konkurz, resp. bol ustanovený predbežný správca konkurznej podstaty, čo má za následok zákaz manipulovať s majetkom zo zákona, na účet inej firmy, sleduje účel, aby finančné prostriedky nepodliehali konkurznému konaniu, dopustí sa uvedeného trestného činu. Na naplnenie pojmových znakov kvalifikovanej skutkovej podstaty uvedeného trestného činu je nevyhnutné spôsobenie škody.

Za rozporné s výsledkami vykonaného dokazovania považujem tvrdenie dovolateľa o vážnom spochybnení žiadosti o prevod finančných prostriedkov z 18. mája 1999. Dôkazmi, po posúdení ktorých boli dovolaním napádané rozhodnutia súdov vydané, bolo že obžalovaní vedeli o ustanovení predbežnej správkyne konkurznej podstaty, JUDr. R., a teda aj o zákaze nakladania s majetkom spoločnosti, a to rozhodne pred dátumom 18. mája 1999 a súčasne bolo preukázané, že k prevodu peňažných prostriedkov došlo práve tohto dňa, na základe písomnej žiadosti podpísanej obvinenými z toho istého dňa.

Stotožňujem sa so závermi súdov, osobitne Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, že z vykonaného dokazovania bez akýchkoľvek pochybností vyplynulo, že konatelia spoločnosti sa dozvedeli o ustanovení predbežnej správkyne konkurznej podstaty pred kritickým dňom 18. mája 1999, t.j. dozvedeli sa vtedy aj o zákaze manipulácie s majetkom spoločnosti. Obvinený Ing. L. svojim podpisom priamo potvrdil prevzatie listu o ustanovení predbežnej správkyne a obvinený Ing. L. M., CSc., i keď prevzatie o ustanovení predbežnej správkyne nepodpísal (nepodpisoval v zamestnaní žiadne prevzatie pošty na svoj úsek), ale jeho vedomosť o uvedenej skutočnosti vyplýva jednak z výpovede jeho susedy pani Z. č.l. 2510), že si navzájom preberali poštu a túto si odovzdávali bezprostredne po jej prevzatí, ale aj z výpovede svedkyne Ž. Z. (č. l. 2516), že list od predbežnej správkyne bol doručený spoločnosti a bol evidovaný pod č. 1497 a bol pridelený Ing. M., CSc., Stotožňujem sa so záverom súdov, že okrem výpovedí obžalovaných nie sú žiadne relevantné dôkazy, ktoré by spochybňovali prijatie takéhoto záveru.

Ani po doplnení dokazovania Krajským súdom v Prešove v intenciách opakovane vydaných uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorými boli zrušené oslobodzujúce rozsudky, v rámci ktorých vykonal krajský súd odvolacím súdom nariadené dokazovanie a zároveň akceptoval aj všetky návrhy obhajcu, nevynímajúc návrhy na vypočutie správkyne konkurznej podstaty Mgr. R. – H., Ing. J., neboli zistené žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by jednoznačnosť záveru v tomto smere spochybňovali. Takéto skutočnosti nevyplývali z výpovedi svedkov Ing. F., Ing. J.,

JUDr. S. ani Ing. S.. Ani jeden z týchto svedkov nepochybnil, že prevod peňažných prostriedkov bol vykonaný 18. mája 1999, o čom nepochybne svedčí výpis z účtu, ako zásadný objektívny dôkaz prevodu peňazí. Písomná žiadosť o prevod je plne v súlade s výpisom z účtu a spochybňovanie dátumu jej podpísania zo strany obžalovaných považujem za tohto stavu za účelové a dôkazmi vyvrátené.

Naznačené skutočnosti uvádzam v zásade len z dôvodu, že ich spochybňovaním sa domáha dovolateľ zrušenia právoplatného rozhodnutia súdu, majúc pritom na zreteli, že ide v rámci dovolacieho konania o neprípustnú požiadavku opätovného skúmania a menenia skutkových zistení.

Vo vzťahu k vyjadreniam dovolateľa, skutočnosť, že k zmene zaistenia treťou osobou došlo už na základe žiadosti z 1. apríla 1999 a následne na to podpísaných zmlúv o zriadení záložného práva z 29. apríla 1999, nepovažujem v tomto smere za relevantnú. Je zrejmé, že na základe týchto žiadosti a zmlúv došlo k zmene zaistenia treťou osobou, konkrétne spoločnosť N., a.s., K. sa zaviazala zaistiť vystavené bankové záruky v prospech spoločnosti N., s.r.o., P. vlastnými finančnými prostriedkami, ktoré podľa prehlásenia uvedeného v zmluvách spoločnosť v čase podpísania zmlúv reálne vlastnila. Je nepochybne preukázané, že takéto prehlásenie zástupcov spoločnosti N., a.s., K. nezodpovedalo skutočnosti. Výpoveďami Ing. J. a Ing. F. a ďalších pracovníkov Č., a.s., ako aj výpisom z účtu uvedenej spoločnosti, je nepochybne preukázané, že spoločnosť v čase podpísania zmlúv takéto peňažné prostriedky nemala. Tieto prostriedky, ktorými mala zaistiť vystavené bankové záruky, spoločnosť získala až po prevode z účtu spoločnosti N., s.r.o., na základe nepochybných žiadosti z 18. mája 1999.

Je zrejmé, že žiadosťami o zmenu zaistenia treťou osobou z 1. apríla 1999 a zmlúv z 29. apríla 1999 malo dôjsť, a aj došlo, k zmene subjektu, ktorý bude svojím majetkom zaisťovať poskytnuté bankové garancie. Pred podpísaním týchto zmlúv bol týmto subjektom N., s.r.o., P. Po podpise zmlúv sa týmto subjektom stala spoločnosť N., a.s., K. Tieto žiadosti nemožno súčasne považovať aj za žiadosti o prevod peňažných prostriedkov, bankových garancií, z účtu N. na účet N., a.s., zriadený 3. mája 1999. Už len samotný dátum zriadenia predmetného účtu preukazuje, že prevod v deň podpisu zmluvy ani nebolo možné uskutočniť, keďže účet neexistoval.

Nestotožňujem sa ani s názorom dovolateľa, že s predmetnými peňažnými prostriedkami nemohla spoločnosť N. disponovať. Disponovaním s peňažnými prostriedkami je nepochybne aj

prevod peňazí na účty N., a.s., K., k čomu došlo 18. mája 1999. Takéto nakladanie nezodpovedá tvrdeniu svedkyne Ing. F., na ktoré súd poukazuje, a síce, že išlo o poskytnutú zálohovú platbu, poskytnutú francúzskou stranou v prospech N., s.r.o., P., z ktorej sa preplácali faktúry vystavené uvedenou spoločnosťou, ale až po tom, čo ich odobrila francúzska strana. Je zrejmé, že prevod peňazí na účty N., a.s., K. bol uskutočnený bez akejkolvek súčinnosti s francúzskou stranou, a teda je zrejmé, že spoločnosť N., s.r.o., P. bola riadnym vlastníkom predmetným peňažným prostriedkom, slúžiacich na zaistenie vystavených bankových záruk.

Súdy správne ustálili, že prevodom peňazí z účtov N., s.r.o., P. po ustanovení predbežnej správkyne konkurznej podstaty JUDr. R., obvinení konali s úmyslom, aby tieto peňažné prostriedky neboli zahrnuté do konkurznej podstaty spoločnosti N.. Už z výpovedi ich samotných je zrejmé, ako štatutárni zástupcovia spoločnosti vzhľadom k zlej finančnej situácii spoločnosti vedeli o reálnej hrozbe exekúcie na majetok spoločnosti, už v mesiaci apríl 1999 smerovali ich aktivity k záchrane finančných prostriedkov pred exekútormi. V kontexte s tým, je podľa môjho názoru, aj konanie obvinených po tom, čo sa dozvedeli o ustanovení predbežnej správkyne konkurznej podstaty, s tým, že v danom prípade už išlo nie o ochranu majetku pred možnými exekúciami, ale o spôsob odstránenia majetku spoločnosti po reálnom ustanovení správkyne konkurznej podstaty. Nepochybne konali s vedomím, že akékoľvek nakladanie majetkom spoločnosti N. bez súhlasu predbežnej správkyne, nie je možné. To, že prevod peňazí sa uskutočnil až 18. mája 1999, teda s vedomím, že je ustanovená predbežná správkyňa konkurznej podstaty, považujem vyššie popísanými dôkazmi za nepochybne preukázané.

Následkom ich konania bola skutočnosť, že predmetné finančné prostriedky neboli materiálne zahrnuté do súpisu majetkovej podstaty úpadcu, N., spol. s r.o. P., ku škode uvedenej spoločnosti v sume 17.236.268,- Sk (572.139,28 Eur).

Je nepochybne, že konaním obžalovaných došlo k ohrozeniu úplného a správneho zistenia majetku patriaceho do konkurznej podstaty v tom smere, že tieto úkony nemohla predbežná správkyňa konkurznej podstaty vykonať riadnym spôsobom v konkrétnom čase po jej ustanovení do funkcie predbežnej správkyne. To, že obvinení sledovali zámer mariť konkurzné konanie, je zrejmé aj z formulácie, akou odôvodňovali presun peňazí na účty N., a.s., a síce malo ísť o ochranu pred exekúciou. Je zrejmé, že k tomu, aby mohli byť peňažné prostriedky vrátené spoločnosti N., bolo nutné podať žalobu o neplatnosť právneho úkonu zo strany správkyne

konkurznej podstaty, čo rovnako nasvedčuje, že peňažné prostriedky nemohli byť po ich prevode na účty N., a.s., zahrnuté do konkurznej podstaty N. Skutočnosť, že uvedená suma bola v spoločnosti N., s.r.o., P. formálne evidovaná ako pohľadávka, nie je relevantná. Zhromaždené dôkazy preukazujú, že aktivity obžalovaných smerujúce k vráteniu peňazí na účty N. boli až dôsledkom reálnej hrozby trestného stíhania, resp. už začatia trestného stíhania vo veci uznesením z 22. marca 2000.

Krajský prokurátor v Prešove preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetné dovolanie obvinených Ing. L. M., CSc., a Ing. Ľ. L. podľa § 392 ods. 1 Tr. poriadku zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods.1 a ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 2 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c) Tr. por.).

So zreteľom na novelu Trestného poriadku č. 226/2011 Z. z. a prechodné ustanovenie § 567j ods. 2 Tr. por., sa použije pre rozhodovanie o dovolaní obvinených Ing. L. M., CSc., a Ing. Ľ. L., Trestný poriadok účinný od 01. septembra 2011.

Na vysvetlenie tohto záveru treba predovšetkým uviesť, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne, t.j. vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je a podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pritom ale v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto

mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. **Dôvody dovolania sú** - v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní - **podstatne užšie.**

Podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolanie možno podať len, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; **správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.**

Z obsahu dovolania obvinených vyplýva, že ako osobitný dovolací dôvod, uvádzajú námietky týkajúce sa zásadne skutkových zistení súdov oboch stupňov, a to čo sa týka hodnotenia a odmietnutia vykonania navrhnutých dôkazov (sporná „žiadosť o prevod“, preukázanie vedomosti Ing. M. o ustanovení predbežnej správkyne konkurznej podstaty, údajné pochybenie banky, nezabezpečenie dôkazov ako napr. knihy návštev, záznamu z kamerového systému a iné.). Namietanie týchto skutočností, akým je spochybňovanie vyhodnotenia vykonaného dokazovania, iné hodnotenie skutku, predstavuje namietanie skutkových zistení a záverov, čo vyššie citované ustanovenie Trestného poriadku nepripúšťa. Skutkové zistenia (v tomto smere aj hodnotenie vykonaného dokazovania) súdov prvého a druhého stupňa sú pre dovolací súd záväzné a tento nemôže na nich nič meniť. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať, prípadne korigovať len odvolací súd.

Z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. vyplýva, že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako súdu dovolacieho, dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojinštančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahradzuje riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo

iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Treba uviesť, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle tohto ustanovenia, je určené k náprave právnych pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že išlo o iný trestný čin.

Najvyšší súd vychádza z toho, že tento dovolací dôvod súvisí s nesprávnou aplikáciou zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav, ktorým je dovolací súd viazaný, prípadne nesprávnej aplikácie iných noriem hmotného práva. Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie teda je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie citovaného dovolacieho dôvodu.

Vychádzajúc z tejto právnej úpravy dovolací súd skúmal, či zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, teda či skutok napĺňa znaky skutkovej podstaty daného trestného činu a či nedošlo k porušeniu iných ustanovení trestnoprávneho charakteru (napr. či neexistujú dôvody vylučujúce protiprávnosť skutku, zánik trestnosti a pod.).

Najvyšší súd aj v tejto súvislosti preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že námietku obvinených, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, nie je možné akceptovať. V súvislosti so skutkom právne kvalifikovaným ako trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnacieho konania podľa § 256d ods. 1 písm. b), ods. 3 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že tomuto skutku ustálenému súdmi v pôvodnom konaní síce zodpovedala právna kvalifikácia podľa § 256d ods. 1 písm. c), ods. 3 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., v zmysle ktorého sa tohto konania dopustí ten, kto nevydá vec patriacu do konkurznej podstaty a spôsobí takýmto činom značnú škodu, ale zároveň ide o skutočnosť, ktorá zásadným spôsobom neovplyvní postavenie obvinených v zmysle ustanovenia § 371 ods. 5 Tr. por. účinného od 01. septembra 2011 (§ 567j, ods. 2 Tr. por.).

Podľa vyššie citovaného ustanovenia, dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i) a podľa ods. 3 nemožno použiť, **ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.**

S touto skutočnosťou sa vysporiadal už aj odvolací súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 2 To 13/2009, v ktorom uviedol, že krajský súd v tomto smere síce pochybil, ale toto pochybenie je len formálnej povahy, nakoľko nemá žiaden vplyv na posúdenie trestnosti skutku.

V súlade s vyššie uvedeným je zrejmé, že existencia uplatneného dovolacieho dôvodu (§ 371 ods. 1, písm. i) Tr. por.) je založená výlučne na skutkových výhradách obvinených, obsahuje argumenty a subjektívne názory stojace mimo dovolacieho dôvodu.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci nebol naplnený uplatnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd bez preskúmania veci podané dovolanie obvinenými Ing. L. M., CSc., a Ing. Ľ. L. odmietol na neverejnom zasadnutí (§ 382 písm. c) Tr. por.).

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok (§ 392 ods. 2 Tr. por.).

V Bratislave, 29. novembra 2011

JUDr. Harald Stiffel, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová